

Hincz Gyula kitüntetése

A Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa Hincz Gyula Kossuth-díjas festőművésznek, a Magyar Népköztársaság kiváló művészeinek, kiemelkedő művészi munkássága elismeréseként, 80. születésnapja alkalmából a Magyar Népköztársaság babérokoszorúval ékesítette Zászlórendje kitüntetés adományozta.

A kitüntetést hétfőn a Parlamentben Trautmann Rezső, az Elnöki Tanács helyettes elnöke adta át. Az eseményen jelen volt Tétényi Pál, az MSZMP Központi Bizottsága osztályvezetője és Tóth Dezső művelődési miniszterhelyettes.

Eltemették Greguss Pált

Dr. Greguss Pál nyugalmazott tanszékvezető egyetemi tanár, a Kossuth-díj, a Munka Erdemrend és a Magyar Népköztársaság Zászlórendje tulajdonosa március 23-án, életének 95. évében meghalt. Hamvasztás utáni búcsúztatására tegnap, hétfőn került sor. Az egyetemen központi épületének előcsarnokában ravatalozták fel dr. Greguss Pál urnáját, mellette az egyetem vezetői, egykori kollégák és tanítványok álltak díszőrséget. A megyei pártbizottságot dr. Sebe János, a városi pártbizottságot Bujdosné Lengyel Eszter képviselte, ott volt Szabó

G. László, a megyei és dr. Müller Józsefné, a városi tanács elnökhelyettese. A ravatalnál dr. Kristó Gyula egyetemi tanár, a JATE rektora és dr. Bartók Mihály egyetemi tanár, a természettudományi kar dékánja méltatta dr. Greguss Pál tudományos és pedagógiai érdemeit. A Belvárosi temetőben a városi tanács által adományozott díszsírhelyen helyezték örök nyugalomra a kiváló botanikus hamvait. A temetőben a JATE növénytan tanszékének és a hallgatóknak nevében vettek végső búcsút az elhunytól.

Ifjú fizikusok

Szegeden, az Eötvös Loránd Fizikai Társulat Csongrád megyei csoportja és a megyei tanács szervezésében rendeztek Budó Ágoston megyei feladatmegoldó versenyt gimnáziumi és szakközépiskolai tanulóknak.

Gimnáziumok:
Az I. osztályban győztes Lőrincz Győző (Hódmezővásárhely, Bethlen gimnázium, tanára: Imolya Sándor), 2. Lipták László (Békéscsaba, Rózsa F. gimnázium, tanára: Kiss Gézané), 3. Sarusi Kiss Zsolt (Csongrád, Batsányi gimnázium, tanára: Szucsán András). Második osztály: 1. Makay Géza (Szeged, Ságvári gimnázium, tanára: Kakuzsi László), 2. Fejes Sándor (Szeged, Radnóti gimnázium, tanára: Győri István). Harmadik osztály: 1. Zahonyi Zoltán (Szeged, Radnóti gimnázium, tanára: Dudás Zoltán), 2. Ferdinándy Péter (Békéscsaba, Rózsa F. gimnázium, tanára: Bai Éva), 3. Marosvári Zsolt (Makó, József Attila gimnázium, tanára: Szabó István). Negyedik osztály: 1. Seres András (Szeged, Ságvári gimnázium, tanára: Kocsis Vilmos), 2. Jóna Ró-

bert (Csongrád, Batsányi gimnázium, tanára: Nagy Szabolcsné), 3. Csányi Sándor (Szeged, Radnóti gimnázium, tanára: Vekerdi Klára).

A szakközépiskolások győztesei: Balogh Pál (Szeged, Kís Ferenc erdészeti, tanára: Párkányi László), Paulik Attila (Hódmezővásárhely, Kossuth Zsuzsanna, tanára: Mészöly Árpádné), és Zelenyánszky Zsolt (Szeged, Bebrits, tanára: Kovács Sándorné).

Holnaptól, Szegeden

Országos ifjúsági jogásznapiak

A fiatal jogászok, sorrendben tizenegyedik, országos találkozóját rendezte meg a JATE állam- és jogtudományi kara és a jogász KISZ-szervezet Szegeden. Az április 18-tól, holnaptól kezdődő, három napig tartó találkozón a házigazdákon kívül részt vesznek a budapesti, a miskolci és a pécsi társkarok hallgatói. Szerdán délután dr. Ke-

Aktívaülés pedagógusoknak

Az MSZMP közép fokú oktatási intézeteinek pártbizottsága tegnap, hétfőn aktívaülést tartott a középiskolai tanároknak Újszegeden, a tanácsi oktatási központban.

Az ülésen a XII. pártkongresszus óta eltelt időszak legfontosabb társadalmi, gazdasági, ideológiai, oktatáspolitikai kérdéseiről tartott előadást Török József, az MSZMP Szeged városi bizottságának első titkára, és dr. Müller Józsefné, a városi tanács elnökhelyettese.

Színház és TESZÖV

A Tisza-szállóban rendezték meg tegnap a Csongrád megyei mezőgazdasági szövetkezetek elnökségének és a Szegedi Nemzeti Színháznak együttműködését értékelő ünnepségét. A TESZÖV által szervezett Búzakalász, a mezőgazdasági dolgozóknak szóló bérletsorozat adott apropót ahhoz, hogy közösen áttekinthessék az együttműködés múltját, jelenét és jövőjét — a színház részéről Nagy László igazgató, a TESZÖV képviselőjében pedig Haskó Pál titkár tett így a bensőséges hangulatú ünnepségen, amelyen jelen volt Papp Gyula, a városi tanács elnöke, Szabó G. László, a megyei tanács elnökhelyettese, valamint Nagy István, a Hazafias Népfront megyei bizottságának elnöke is.

Ebből az alkalmából adták át a színház művészeinek a TESZÖV közönségdíjait: Vass Gábor és Hollai Kálmán részesült ebben az elismerésben, további nyolc színész pedig oklevelet vehetett át Molnár Lajostól, a TESZÖV elnökétől.

Gábor Miklós, mint a művészet- és a társadalomfilozófia szintjére. Érettséggel és bölcs emelkedettséggel képes volt ironikusan szemlélni Tasso sértődöttségét éppúgy, mint az uralkodói pártfogók kegyes, leereszkedő jóindulatát. Nem hétköznapi csatározásokról, szíreszóra előbukkanó (művész)érzékenykedésről és szimpla hatalmi önkényeskedésről beszél a Tasso; szereplői föllötte állnak ennek, ismerik egymás emelkedett szellemiségét, emberségét — és mégsem kerülhetik az összehasonlítást. Mert ez az élet, és ez a művészet. A tanító, mértékét tudó Goethe „tartásosan” vállalja föl a dolgot, jelenségek többértelműségének tényét, s kényesen tartózkodik az igazságosító szerepkörtől. Talán ez a legfontosabb, amit ma tanulhatunk Tassójából.

Elven dráma pergett a képernyőn, szerdán, a második műsorban. Az erősen meghűzött szöveg sem vesztett költői erejéből, s a színészválasztás is telitalálatosnak bizonyult. Jordán Tamás nehezen körülrható színészi eszközökkel, talán csak mimikával, néhol „rájátszással”, elérte, hogy csulpaideg, túlérzékeny Tassója a dráma pontosan meghatározott részleteiben idézőjelbe kerüljön, érvényes művészvonalai mégis megmaradjanak. Ez örökös tánc a penge élen, a többértelműség és többregegység igazságának színészi kinyilvánítása.

Élet és költészet

ni e konfliktusokat, a művészet- és a társadalomfilozófia szintjére. Érettséggel és bölcs emelkedettséggel képes volt ironikusan szemlélni Tasso sértődöttségét éppúgy, mint az uralkodói pártfogók kegyes, leereszkedő jóindulatát. Nem hétköznapi csatározásokról, szíreszóra előbukkanó (művész)érzékenykedésről és szimpla hatalmi önkényeskedésről beszél a Tasso; szereplői föllötte állnak ennek, ismerik egymás emelkedett szellemiségét, emberségét — és mégsem kerülhetik az összehasonlítást. Mert ez az élet, és ez a művészet. A tanító, mértékét tudó Goethe „tartásosan” vállalja föl a dolgot, jelenségek többértelműségének tényét, s kényesen tartózkodik az igazságosító szerepkörtől. Talán ez a legfontosabb, amit ma tanulhatunk Tassójából.

sa darabbeli „ellenfelének” is éppúgy feladatult jutott; az Antonio Montecatintól alakító Kozák András bölcs, tapasztalt hűvösségén is egyre átsütött az emberi együttérzés. Az empátiától ösztönzött segítőkészség és az élet „természetéből” következő, bilincses tehetetlenség együttesét valódi színészi bravúrokkal érezte meg. Nagyon jók voltak a nők, Vass Éva és Venczel Vera, de Bálint Anárásnak is elég volt pár pillanat, hogy a hatalmi mechanizmus irányítójának és az „emberséges” művészetpártolónak alighanem összegegyeztetetlen szerepéről ezt, az össze nem férés drámáját elmondja.

Három éjszakán vetítették le a szegedi stúdió és a gyulai Várszínház közös műsorát, a tavalyi Lirafesztivált. Ismeretes, hogy a hazai és a határainkon túli magyar költészet e nyári fóruma 1981 óta létezik, a gyulai vár az élő vers méltó „felvonulási helye”; hogy a vállalkozás nem egyszerűen gesztusértékű, hanem a tájékozódás, az élményteremtés, az értékcsere nagyrabesült alkalma. Rádásul televíziós műsornak sem „utolsó”. Jól szerkesztett, szervezett, értőn összefogott, ritmikus, verses estéknek örülhettek, akik meghozták az áldozatot, hogy a hét három estéjén kivárták a fél 11-es műsorkezdetet!

Sulyok Erzsébet

A cég reklámja

Friss emlék: nemrégiben alkalmam volt beszélgetni határainkon túl élő, magyar anyanyelvű emberekkel, akik jól tudják fogni a magyar rádiót. Egyöntetű lelkesedéssel emlegettek egy műsort — s választásuk azért mond többet a felszínen érzékelhetőnél, mert akik idegen ország állampolgáraitként saját anyanyelvük államának tömegkommunikációs eszközeire is figyelnek, más összetevők által meghatározott, a miénknél ugyancsak különböző, sajátosan kritikus véleménynyel rendelkezők. De hallottam magyarországi hallgatóktól is jócskán: szombat délutánonként — tévé ide, kiskert oda — bekapcsolják a rádiót. Kifejezetten ezért a másfél órárt.

A rádió legjobb műsora a legfeljebb, a „legeurópaibb” program. Ilyen és ehhez hasonló minősítések. Ha vesszük, hogy rádiók (szerintem legalábbis) mű-

sorainak nagy átlagát tekintve igenis az igényes, elmélyült, színvonalas európai élvonalhoz kell tartozni, a fenti, szokatlanul egységes lelkesedések alapján ez a program a cég reklámjának tekintendő. Méghozzá e kifejezés leginkább pozitív értelmében.

Bekapcsolom hát a hangdobozt szombat délután, négy óra előtt egy-két perccel. A hétvége nálunk mindig kicsit sajtoszemele is: napi- és hetilapok egymás hegyén-hátán, összekeveredve könyvekkel, folyóiratokkal. A szombat délutánok mindig egyfajta heti áttekintésre is ösztönöznek: íme, vége egy hétnek ismét, mi is történt hát, s ezek az aktuálisok miként építhetők be általánosabb érvényű összefüggésekbe? Azután hallom: 14. évfolyam, 15. szám, a 650. adás következik. A címben pedig egy hét leghétköznapibb idegységeinek száma: 168 óra.

Tartalomjegyzék mindjárt a legelejen. Teljességgel „profí módon”, vagyis figyelemfelkeltő címlaj válogatott bejátszások a ma terítékre kerülő anyagokból. És elkezdődik.

A felelős szerkesztő, Mester Ákos kérdez. Ezúttal az országgyűlés tavaszi ülészaka után, a legidősebb vendégtől, Köpeczi Béla művelődési minisztertől. Ahogyan gondolatokat fölvet, ahogyan kérdez, ahogyan a válaszokra reagál — tanítani lehetne. Okos, bátor, logikus, határozott, tiszteltető és felkészült. Azután a Czazi-látogatás olasz visszhangja majd a közérdekű bejelentések parlamenti apópián olyan értesülések, amelyekre lehetetlen nem fölzsizszenni. (Csak egyetlen adat: az évi 200 ezer hazai bejelentés 41,5 százaléka — névtelen.) Ki védi meg a bejelentőt, miért félnek ennyien, stb. — informatív, érdekes, rendkívül izgalmas

riport. A költészet napián Somlyó Györggyel készített interjú újszerű és eredeti. S benne egy Mester Ákos-i kijelentés, ami akár a 168 óra egyik jelmondata is lehetne: „Magyarország a költészet hazája”, mondotta Robert Graves, évszázadok óta a lírának meghatározó szerepe van a kultúrában, sőt, a közgondolkodásban is. Hát a politikai kultúrában? Racionálisan kell erről is beszélni.”

Igen, racionálisan kell erről is beszélni. Akárcsak a vagonfosztogatások kapcsán a MÁV-ról, „amit a gyanú füstje megcsapott”, könyvtudárainkról, melyről a Kner Nyomda művészeti vezetője mondott fölöttébb okos dolgokat, vagy — Földi Iván briliáns kis jegyzetere gondolok — arról, hogy hiányzik a só a sóskiflikről, ami igen elterjedt jelenség, pedig milyen jó lenne, ha mindent annak hívnának — ami.

Végighallgattam a 168 óra legfrissebb másfél óráját, és ószintén szölvá nem tudom megmagyarázni, mi volt az elsődleges oka utólagos lelkesedésemnek. Az igazolás, amit a korábbi vélekedések kaptak, határainkon innen és túl? A racionalitás, a higadt okosság a magas színvonalú riporter, az igényes rádiós munka megindító — lebilincselő hatása? Netán az a tény, hogy — amint hallom — a 168 órának nincs állandó stábjá, a szerkesztő jószerével „hozott anyagból” építkeznek? Vagy ennek eredménye: a tévés A Hét és Stúdió '84 (83, 82, 81...) legjobb erőit ötvöző rádiós hetilap örömteli valósága? Ami valóban a cég reklámja — s rádiók legjobb adása. Ha lehet, illyesmit így kategorikusan kijelenteni. En azt mondom lehet.

Domonkos László

Látom, hogy...

... futnak a villamos után. Az én villamosom után. Mert én — belül vagyok. Sietek. Alig néhány percem van vonatindulásig. És még csak a Széchenyi ténél vagyunk. A villamosnak mindjárt szabadra vált a lámpa. A vezető már becsukta az ajtókat. És szaladnak. Alig húsz méterre. És én látom. Atya isten! Ha a vezető is észreveszi őket, és újra nyitja az ajtókat, és vár, akkor újra tilosra vált a lámpa, amíg a szaladók fölzállhatnak. És várhatunk tovább. Akkor pedig fuccs a vonatnak. Jaj, csak ne vegye észre őket!

Es... — indulunk! A szabad jelzésre. Fölzabardító érzés. Vagy látta, vagy nem őket a vezető. De elindult. Ok úgysem a vonathoz indultak, nem volt náluk csomag. Nagyalomás. Jegyváltás, a már induló vonat utolsó kocsija. Elértem!

De rendes némelyik vezető. Nem vár minden lóti-futira...

Még ha egyesek telefonálnak is a Csörögnek...
*
Futok a villamos után. Az én villamosom után. Mert — el kellene érnem. Ha már itt áll, és én sietek. Látom, a vezető már becsukta az ajtókat, de még tiloslat mutat neki a lámpa. Majdcsak észrevesz. Észre kell, hogy vegyen! És mire szabad lesz neki a jelzés, úgyis odaérek. Hisz húsz méterre sem vagyok.
De hát — ez nem lehet igaz! Ez nem nyitja ki az ajtókat, ez csak előre néz... Csak nem akar itt-hagyni?! Szornyúság. Szabadra vált a lámpa, és elindul. Pedig már hat méterre sem vagyok tőle...
Átok! Itt hagyott. De ezt nem ússzák meg garántáltan beszélők a Csörögnek. Majd megkapják a magukét! Az ilyenek...
*
Einstein és sokak szerint — sok minden relatív. Nem is tudom...
Sz. I.

Kiosztották a Kalmár László-díjakat

A szegedi József Attila Tudományegyetem volt professzora, dr. Kalmár László akadémikus emlékére létesített alapítvány pályázata Bartha Miklós tanársegéd (JATE számítástudományi tanszék) és Fülöp Zoltán tudományos munkatárs (MTA automataelméleti kutatócsoport) az attribútum nyelvtanok és attribútumos fatranszformációk elmélete című témakörben elért új eredményeikért a Kalmár-díj első fokozatát nyerték megosztva.

Lovrecz György (BME mezőgazdasági kémiai technológiai tanszék) egy fer-

mentációs folyamat adaptív irányításában elért eredményével a Kalmár-díj második fokozatát kapta, Knébel István kötelekkel merevített antennatornyok dinamikai számítása, valamint Fullér Róbert Fuzzy leképezések és tulajdonságaik címmel benyújtott pályázata dícséretben részesült.

A díjakat ünnepélyes keretek között tegnap, hétfőn a József Attila Tudományegyetem rektora, dr. Kristó Gyula egyetemi tanár adta át a nyerteseknek az alapítványt létesítő dr. Kalmár Lászlóné jelenlétében.